

Sygn. akt VW 181/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 20.04, 20.07.2017 roku sprawy, przeciwko I. P. s. W. i K. ur. (...) w K.

obwinionego o to że:

W dniu 13.02.2016 roku w W. na terenie parkingu LOT przy ul. (...) w trakcie opuszczania pojazdu m-ki B. o nr rej. (...) uszkodził wjeżdżający na wolne miejsce postojowe obok samochód m-ki B. nr rej. (...) stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa kierującego samochodem m-ki B. oraz przewożonych pasażerów.

Tj. za wykroczenie z art.: 98 KW w zw. z art. 45ust 1pkt 3 (...)

orzeka

I. Obwinionego I. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 98 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go w części kosztami postępowania w sprawie w kwocie 214,77 zł (dwieście czternaście złotych , siedemdziesiąt siedem groszy)

Sygn. akt V W 181/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2016 r. o godz. 10.29 I. P. wjechał swoim samochodem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na parking linii lotniczych LOT przy ul. (...) w W.. Za nim, na ten sam parking wjechał swoim samochodem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) J. K., który zajął miejsce postojowe tuż obok miejsca, na którym zaparkował I. P.. Kiedy J. K. parkował na miejscu parkingowym, I. P., siedzący wówczas za kierownicą swojego samochodu, otworzył przednie lewe drzwi, zamierzając opuścić pojazd, jednakże nie zauważył pojazdu J. K.. Otwierając drzwi, I. P. uderzył nimi prawą przednią część auta J. K., w wyniku czego uszkodzone zostały przedni zderzak z prawym halogenem, przedni prawy reflektor, przednia maska i prawy błotnik. I. P. nie poczuwał się do winy, w związku z czym J. K. poprosił obsługę parkingu o wezwanie policji.

W stosunku do I. P. został skierowany wniosek o ukaranie za wykroczenie z art. 98 k.w. w związku z art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wyrokiem nakazowym z dnia 31 stycznia 2017 r. I. P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Od wyroku nakazowego sprzeciw wniósł obwiniony, wskazując, że dochował on należytej staranności i nie ponosi winy za zdarzenie. Wniósł o umorzenie postępowania, względnie o uniewinnienie.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, że to drugi z uczestniczących w zdarzeniu kierowców nie zachował należytej staranności.

I. P. ma 55 lat, z zawodu jest mechanikiem. Zarabia ok. 8 tys. zł. Nie był dotychczas karany, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 21, 79), zeznań pokrzywdzonego (k. 15, 53), notatki służbowej funkcjonariusza policji (k. 1), fotografii (k. 4), protokołu oględzin (k. 11-12), nagrania monitoringu (k. 3, 39) opinii biegłego - pisemnej (k. 60-75) oraz ustnej uzupełniającej (k. 79-81).

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona ustawowe wykroczenia z art. 98 k.w. w związku z art. 45 ust. 1 pkt 3 Prawa o ruchu drogowym. Przywołane przez obwinionego w sprzeciwie od wyroku nakazowego argumenty nie mogą prowadzić do wykluczenia jego odpowiedzialności. Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne jedynie częściowo - w zakresie, w jakim pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym, nie są natomiast, zdaniem Sądu, wiarygodne w zakresie, w jakim obwiniony kwestionuje swoją winę.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego J. K. jako zbieżne z ustaleniami z notatki służbowej funkcjonariusza policji, nagrania monitoringu oraz z opinii biegłego.

Opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego była zasadniczym dowodem, na którym Sąd oparł ustalenie stanu faktycznego. Biegły, na podstawie nagrania z monitoringu oraz wyjaśnień obwinionego i zeznań pokrzywdzonego ustalił, że stan zagrożenia bezpieczeństwa ruchu został wywołany na skutek uchylenia przez obwinionego drzwi kierowcy samochodu B. (...), tak, że znalazły się one na torze jazdy samochodu B. (...). Czas między wystąpieniem stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, a chwilą początkową zdarzenia był za mały na rozpoczęcie reagowania przez pokrzywdzonego. Nie miał on możliwości podjęcia działań obronnych przed wystąpieniem zderzenia pojazdów. J. K. nie miał możliwości uniknięcia zderzenia wywołanego nieprawidłowym działaniem obwinionego. Opinia biegłego jest spójna i czytelna, wyczerpująco odpowiada na postawione przez Sąd pytania, a zawarte w niej wnioski są logiczne. Rzetelność i wiarygodność opinii nie była kwestionowana przez strony.

Nadto, Sąd uznał za wiarygodne dokumenty sporządzone przez policję – notatkę urzędową i protokół oględzin – sporządzone zgodnie ze stosowaną praktyką i nie kwestionowane przez strony.

Odpowiedzialność za wykroczenie z art. 98 k.w. ponosi, kto prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. Jest to wykroczenie materialne, gdyż skutkiem musi być zagrożenie bezpieczeństwa innych osób (poza prowadzącym). Osoby te mogą znajdować się np. w pojeździe lub poza nim. Podmiotem wykroczenia z art. 98 k.w. może być każdy prowadzący pojazd.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

Zgodnie z art. 45 ust. pkt 3 Prawa o ruchu drogowym, zabrania się otwierania drzwi pojazdu, pozostawiania otwartych drzwi lub wysiadania bez upewnienia się, że nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia.

Na gruncie niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że obwiniony nie zachował należytej ostrożności. Wysiadając ze swojego samochodu powinien był upewnić się czy na sąsiadujące miejsce parkingowe nie wjeżdża inny pojazd. W zaistniałej sytuacji, pokrzywdzony wjeżdżający na miejsce obok obwinionego nie miał możliwości uniknięcia zderzenia

swojego samochodu z drzwiami samochodu obwinionego. W związku z powyższym, Sąd uznał, że obwiniony wypełnił znamiona ustawowe wykroczenia z art. 98 k.w. w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 3 Prawa o ruchu drogowym.

Mając na względzie zarówno stopień winy obwinionego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu Sąd doszedł do przekonania, że najbardziej sprawiedliwą karą będzie kara grzywny. Ten rodzaj kary, spowoduje w ocenie Sądu, że I. P. w przyszłości nie będzie popełniać tego rodzaju wykroczeń i będzie bardziej świadomym uczestnikiem ruchu drogowego, nie tylko poza drogą publiczną, ale również na niej. Kara spełni również cele prewencji ogólnej, będąc dowodem na to, że za popełnianie tego typu wykroczeń sprawcę spotyka sprawiedliwa kara.

Wysokość kary Sąd ustalił na kwotę 250 zł. Biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe obwinionego, nie będzie to dla niego nadmierna dolegliwość, ale nie będzie również znikoma. Sąd zasądził od obwinionego opłatę od kary w wysokości 30 zł oraz częściowo kosztami postępowania w wysokości 214,77 zł, uznając, że obciążenie kosztami w całości byłoby nadmiernie dolegliwe, zaś zwolnienie od kosztów nieuzasadnione ze względu na zarobki obwinionego.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.